

ministeren det ovenfor omtalte udvalg, hvis arbejde med sagen resulterede i udarbejdelsen af det forslag, der blev til nærværende lov.

„Det fremgår af udvalgets overvejelser“, udtalte ministeren videre, „at det vil være hygiejnisk forsvarligt at forhandle dybfrosset kød, slagteaffald og kødvarer også uden for slagter- og viktualieforretninger, dog under forudsætning af, at visse nærmere angivne krav opfyldes.

En hovedbetingelse har udvalget fundet deri, at tilvirkning og engroslagring af dybfrosne levnedsmidler kun må finde sted på særlige, dertil autoriserede virksomheder. Baggrunden for dette krav er, at den storproduktion, der sædvanligvis vil være motiveret, når man giver sig til at dybfryse levnedsmidler, gør det ganske særlig betænkeligt, hvis ikke både råvarer, apparatur og andre hygiejniske forhold i tilvirkningsvirksomheder giver rimelige garantier for en produktion, der er absolut tilfredsstillende i sundhedsmæssig henseende.

Udvalget har, uanset at man allerede gennem en årrække har solgt f. eks. dybfrosne bær og grønsager fremstillet på virksomheder uden sådan autorisation, fundet det rigtigst, at *al dybfrostproduktion gøres afhængig af en autorisation*. Da autorisationsordninger i forvejen fandtes, for så vidt angår kød, slagteaffald og kødvarer, fjerkræ samt fisk og fiskevarer, er der for meget store varegrupper vedkommende ikke på dette punkt tale om noget principielt nyt.

Et andet hovedpunkt er, at detailforhandling af dybfrosne levnedsmidler kun må ske fra *fast udsalgssted*, der opfylder nærmere af indenrigsministeren fastsatte krav til lokalernes indretning. På dette punkt sker der for så vidt et brud på den gældende retstilstand, som det udtrykkeligt i § 4, stk. 1, 2. punktum, i lov nr. 173 af 28. maj 1950 om levnedsmidler m. m. siges, at anmeldelse til sundhedskommission og dermed godkendelse af lokalerne i detailforretningen ikke er nødvendig, for så vidt angår forhandling af dybfrosne levnedsmidler. Man har imidlertid ikke i udtrykket „dybfrosne levnedsmidler“ indbefattet kød, slagteaffald og kødvarer, idet forhandling af disse varer udelukkende blev reguleret ikke af levnedsmiddeloven, men af loven om indenrigs kødkontrol.

Udvalget har imidlertid peget på, at der er en principielt meget betydelig forskel på forhandling af konserver og forhandling af dybfrosne levnedsmidler, idet de dybfrosne levnedsmidlers holdbarhed netop alene beror på, at en tilstrækkelig lav temperatur opretholdes fra nedfrysningen til udleveringen til forbrugeren. Dette motiverer, at der må stilles visse krav til de forretninger, der forhandler dybfrosne varer, og sundhedskommissionerne må have lejlighed til at føre et passende tilsyn med de pågældende forretninger.

Disse synspunkter begrundes det samtidig hermed fremsatte forslag til ændring af levnedsmiddeloven.“